

In liefdevolle herinnering aan

Hermine Groothuis-Vaanholt

* 10 juli 1943

† 13 september 2001

Ik heb het leven lief

Ik heb het leven lief, de mensen en de dieren
De zeeën en rivieren, ik heb het leven lief

Ik heb het leven lief, de bergen en de dalen
De warme zonnestrallen, ik heb het leven lief

Al zijn ze nog zo droef de dingen die gebeuren
Er komen nieuwe kleuren, er komt een nieuwe dag

Ik heb het leven lief, ik heb het nooit verzwegen
Het wonder van bewegen, de vreugde om 't bestaan

Ik heb het leven lief, ben blij dat ik ben geboren
Dat ik kan zien en horen, 'n hart kan horen slaan

Ik heb het leven lief, hoe dikwijls ik ook faalde
De tol die ik betaalde, daarvan heb ik geen spijt

Ik heb het leven lief, de hoge regenbogen
De glimlach in je ogen, ik heb het leven lief

Ik heb het leven lief, ik zal er wat van maken
Ik schreeuw het van de daken, ik heb het leven lief.

Toon Hermans

Dit gedicht sprak Hermine erg aan. Voor ons zegt dit veel over hoe ze in het leven stond: genietend van kleine dingen. Deze levensstijl heeft ze zich vroeg in het leven eigen gemaakt. Dit kwam mede doordat ze al op jonge leeftijd de minder mooie kanten van het leven leerde kennen: toen ze 17 was, overleed haar moeder, waardoor ze de zorg voor een groot gezin op zich moest nemen, op 33-jarige leeftijd kreeg ze voor het eerst kanker. Desondanks bleef Hermine optimistisch.

Ze was een eenvoudig en bescheiden mens. Ze had altijd een luisterend oor en kon als geen ander met iemand meelevend. Daardoor vond ze veel waardering bij anderen.

In de natuur kwam ze tot rust, veel vogels en wilde bloemen kende ze bij naam. Een lentezonnetje, een flinke regenbui of een dik pak sneeuw: voor een fikse wandeling of fietstocht was zij altijd in.

Hermine leefde voor haar gezin. Ze hield ontzettend veel van Karel en hun drie dochters en liet dit merken door er altijd onvoorwaardelijk voor hen te zijn.

Voor een levensgenieter als Hermine was het moeilijk te aanvaarden dat het einde van haar leven nabij was. Ze heeft gestreden tot het bittere eind, omdat het leven haar nog zoveel moois te bieden had.

Heel dankbaar was ze voor alle steun in de afgelopen twee jaren. De talloze kaartjes, telefoontjes en bezoeken die ze elke dag weer van vele lieve mensen ontving, heeft ze enorm gewaardeerd. Mede namens Hermine willen wij iedereen daarvoor bedanken.

Karel en de kinderen